

[Justitsministeren.]

over oplyse, at der gælder regler om, i hvilket omfang politiet må udtale sig om ikke-pådomte straffesager.

Retsplejelovens § 1016 a siger:

„Ingen, som i embeds medfør er beskæftiget med en straffesag, må, så længe sagen ikke er pådømt eller bortfaldet, udtale sig uden for retten til offentligheden angående skyldspørgsmålet.“

Denne bestemmelse er altså ikke til hinder for meddelelse af rent faktiske oplysninger, men sådanne meddelelser må ikke indeholde nogen vurdering af skyldspørgsmålet.

Dernæst gælder reglen i retsplejelovens § 1017, stk. 2, der fastsætter straf for den, som i tale eller skrift, beregnet på at virke i en videre kreds, forsætlig eller ved grov uagtsomhed bl. a. — jeg citerer —:

„så længe endelig dom i en straffesag ikke er afsagt, fremsætter udtalelser, der er egnet til på uforsvarlig måde at påvirke dommerne, domsmændene eller nævningerne med hensyn til sagens afgørelse“.

Det er navnlig denne regel, der i praksis er af størst interesse, og den gælder for enhver, altså ikke blot for politiet og anklagemyndigheden, men f. eks. også for pressen.

Politifolk er endvidere underkastet den for alle tjenestemænd gældende tavshedspligt, om hvilket lønningslovens § 3, stk. 3, udtaler:

„Tjenestemanden skal iagttage tavshed med hensyn til de forhold, som han i sin tjenestemandsstillings medfør bliver bekendt med, og hvis hemmeligholdelse ifølge sagens natur er påkrævet eller bliver ham foreskrevet af hans foresatte.“

Spørgsmålet om, hvor meget politiet og anklagemyndigheden må og bør oplyse over for pressen, har i den senere tid været gjort til genstand for overvejelser i justitsministeriet, men modstridende hensyn eksisterer. Lad mig blot eksempelvis på den ene side nævne, at pressen kan være til uvurderlig hjælp for opklaringen af mange forbrydelser, men at på den anden side presseomtale i andre tilfælde tværtimod kan modvirke en forbrydelses opklaring, idet gerningsmanden måske kan nå at

skjule nogle spor. Også hensynet til sigtede vil ofte tale for, at der holdes igen med at give oplysninger til pressen.

Med henblik på en eventuel udstedelse af nærmere bestemmelser om politiets og anklagemyndighedens meddelelser til pressen om verserende straffesager har justitsministeriet udbedt sig en udtalelse fra udvalget angående ændringer af de gældende lovbestemmelser vedrørende vidner. Dette udvalg har den 29. januar meddelt, at Danske Dagblades Fællesrepræsentation har oplyst, at der inden for pressen forhandles om tilvejebringelse af frivillige regler om pressens behandling af straffesager, og at Fællesrepræsentationen derfor har henstillet, at vidneudvalget ikke beskæftiger sig med dette spørgsmål, før disse forhandlinger er afsluttet. Under hensyn hertil har udvalget besluttet at stille sagens behandling i bero i en kortere tid.

Med hensyn til den konkrete sag, som er baggrunden for det ærede medlems spørgsmål, må jeg indskrænke mig til at oplyse, at der er sat en undersøgelse i gang. Som oplyst i dagspressen har folketingets ombudsmand således udbedt sig en udtalelse i sagen, og også rigsadvokaten har været opmærksom på den.

Thisted Knudsen: Jeg forstår på den højtærede justitsminister, at han erkender, der er et problem, og jeg forstår også, der er visse undersøgelser i gang. Vi er ellers så heldige i dette øjeblik at have nedsat et folketingsudvalg om visse ændringer i retsplejeloven. Det er muligt, det var rimeligt at drøfte denne sag dér. Jeg mener, det er et spørgsmål, der bør klares med mere bestemte regler i retsplejeloven end dem, der i dette øjeblik findes. Jeg skal derfor tillade mig at spørge den højtærede minister, om ministeren vil deltage i en forhandling i folketingsudvalget om denne sag.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Selv om dette spørgsmål jo ikke direkte vedrører den sag, som behandles i det udvalg, det ærede medlem sigtede til, er det klart, at jeg er særdeles villig til i udvalget at drøfte dette spørgsmål, og jeg gentager, hvad jeg sagde i første omgang, at vi